

HQN™

Gena Showalter

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Püia mees võrku!

Gena Showalter
CATCH A MATE
2007

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik
selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viies
© 2007 by Gena Showalter
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises
Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud
Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

Raamatu nr 10256
ISBN 978-9949-458-54-7

Kirjastuse ERSEN kõiki e-raamatuid võite osta Interneti-poest
aadressil www.ebooks.ee

Üks

Kas te usute armastusse esimesest silmapilgust või peaksin teist uuesti mööda kõndima?

Elus on vaid üks asi kindel, nimelt see, et kõik mehed on sead, ehkki Jillian Greene'il oli vastumeelt seda tunnistada. „Palun korda, mida sa ütlesid,” palus ta oma kaastöötajat ja sõpra Selene Garnetti. „Ma olen kindel, et kuulsin valesti.”

„Ei. Sa ei kuulnud valesti. Ma küsisin, mida sa vastaksid mehele, kes palub sul püksikud jalast võtta, et ta saaks neid nuusutada.”

Jillian seiras Selenet, musta nahka riietunud blondi jumalannat, kes nägi välja nii puudutamatu, et meestel tekkis tahtmine teda puudutada. Ja jäädagi puudutama. Ikka ja jälle. „Kas see on konksuga küsimus?”

„Vaevalt küll.” Selene seisis Jilliani boksiuksel, saledad käsivarred toetamas siniseid vaheseinu. Ta käed katsid kahte postrit, mille Jillian oli veidi aega tagasi seinale kleepinud. Ühel oli kirjas: „Kus on mees, sealt leiad ka valed.” Teisel oli lugeda: „Iga hea mehe selja taga on püss.” „Just eile õhtul ütles mulle seda üks mees,” lisis Selene. „Ma olin nii rabatud, et lausa kangestusin.”

„Kas see mees meeldis sulle?”

„Või veel.” Selene pööritas silmi. „Ta oli sihtmärk.”

„Siis ütle talle, et ta saab su aluspükse nuusutada ainult sel juhul, kui need on võrstsitatud Ebola viirusega.”

„Ma teadsin, et sinult saab tabava vastuse.” Selene naeratas talle omast jahedat naeratust ja hõljus kannikese- ning jasmiinipilves mööda koridori minema, heites üle õla: „Danielle võlgneb mulle kümme taala.”

Oo jaa. Mehed on sead.

Mõned on notsud, ainult üks röh-röh ja ei mingit tulemust. Mõned on väljaõppel sead, kõikumas mehe ja metskuldi vahelisel teravikul. Mõned on miss Piggy*, mis ei vaja selgitust. Ja mõned on näljased orikad, nemad õgivad kõiki, kes ette juhtuvad.

Neid vihkas Jillian üle kõige.

Ent Jillian ei lasknud mehe loomalikel iseloomuomadustel ennast häirida, ükskõik kui madalale too notsumeetril langes. Kui mehed olid ruigajad, siis võis julgelt väita, et Jillian oli tapamaja. Ta löikas rõõmuga erinevaid tõuge peekoniviiudeks ja serveeris need omanikele hõbevaagnal.

See oli ta töö ja suurim rõõm.

Tema (ja Selene) töötasid firmas nimega Püüa Mees Võrku. Kui armsalt ja romantiliselt see kõlab, eks ole? Kuid PMV on koht, mille poole pöörduvad naised, et kontrollida oma tugevama poole usaldusväärsust. See toimub järgmiselt:

Jane Doe** siseneb PMV kontorisse, mainib kolme juhtumit, mis on äratanud temas kahtluse, et ta mees petab teda, siis lappab läbi fotoalbumi ja valib näo- ning kehatüübi, mis kindlasti meeldib ta mehele, kallimale või jobust armukesele, kes on liiga ihne, et sörmuse jaoks rahakotti ker-

* Miss Piggy – tegelane populaarsest telesaatest „The Muppet Show”. (Siin ja edaspidi tõlkija märkused.)

** Jane Doe – viide naisele, kelle tegelik nimi on teadmata või peab jääma salastatuks. Eriti tavaline USA ja Kanada kohtupraktikas.

gendada. Naisele, kelle ta välja valib, – teisisõnu peibuti-sele – antakse mehe – teisisõnu sihtmärgi – ajakava ning peibutis korraldab sarmikusest üle voolates juhusliku koh-tumise. Loomulikult on ta varustatud kaamera ning mik-rofoniga, mis salvestavad kõik mehe patustamised.

Jillian on peibutis.

Talle makstakse selle eest, et ta naeratab, valetab. Flirdib. Ja teistele kuuluvad mehed neelavad kõik alla ilma lusikat kasutamata, tõestades, kui vastikud nad tel-gelikult on.

Mõned inimesed (need, kes on süüdi) võivad Jilliani tegevust pidada lõksude ülesseadmiseks. Mõned (need, kes on rohkem kui süüdi) võivad pidada tema tegevust eba-õigeks. Aga Jillian ei suudelnud mitte kunagi, ei puuduta-nud ega keppinud nende meestega, andis neile vaid võima-luse ennast ise sisse rääkida ja tema südametunnistus oli puhas. Pealegi ei oleks probleemi, kui sihtmärgid ta liht-salt minema saadaksid.

Selle asemel naeratasid nad talle vastu, rääkisid talle omakorda valejutte ja flirtisid temaga. Ühe arvatava metsiku armuöö eest olid nad valmis unustama truuduseaastad, heitma kõrvale au ja üles näitama täielikku lugupidama-tust oma kallima suhtes.

Jilliani arvates väärised nad kõike, mida said.

Ta ei öelnud kunagi oma klientidele, et nende mehed olid neile truudust murdnud, see oli tema ülemuse töö. Ent ta jälgis tihti neid vestlusi teises toas monitorilt ja nähtu oli südantlõhestav. Pisarad, needmine, masendus. Truudusetuse ohvrite tunded kõikusid ühest äärmusest teise, kuid üks oli kõigil ühine: rikutud elu. Vaat *selle* pärast Jillian nautiski võimalust niisugustele meestele nina pihta anda. Nende pärast ei ole meeste partnerite elu enam see, mis oli enne.

Ja milleks?

Abielus mehed teesklesid, et nad on lahutatud, lihtsalt selleks, et saak kätte saada. Kihlatud mehed teesklesid, et on vallalised, lihtsalt selleks, et saak kätte saada. Meessõbrad teesklesid, et nad on vabad, lihtsalt selleks, et – jah, te arvasite ära – saak kätte saada. Mitte ükski Jilliani sihtmärkidest ei jätnud kunagi kasutamata võimalust talle külge lüüa.

Ta ei saanud sellest päriselt aru. Ta on kenake, seda küll, aga üldsegi mitte silmipimestavalt kaunis. Keskmist kasvu, päris kena figuuriga, mille säilitamiseks ta nägi palju vaeva, pikkade mustade lokkis juustega, suurte siniste silmadega, lohukestega kergelt ümarates põskedes. Jumal, kuidas ta vihkab noid tillukesi, süütuid, kooliplikalikke lohukesi.

Pole mingit kahtlust – välimuse koha pealt ei olnud ta midagi erilist. Aga välimusel polnud mingit tähtsust, kui mõni mees juhtumisi arvas, et ta ratsutab mehel nagu karussellihobusel. Äkitselt kujutas ta endast kõiki seksifantaasiaid, mida mees oli eales hellitanud.

Tõprad. Jillian oli juba kuus aastat PMV-s töötanud, oli alustanud juba kahekümne ühe aastaselt. Esimese hetkega oli ta saanud vastaka rahulduse, kui tabas mehe otse teolt ja säästis naise südamevalust. Aastatega oli rahuldustunne vaid kasvanud.

Aga, ah, rääkides meeste teolt tabamisest... ta vaatas kella ja ohkas. Juba kümme minutit tagasi oleks ta pidanud ülemusega kokku saama; selle asemel oli ta jälginud Anne'i, kui see sisenes kontorisse musternäidisega pikast blondist silmarõõmust. Jillian oli meest vaid hetkeks silmanud, kuid sellest piisas teadmaks, et mees oli päevitunud ja lihaseline ja kandis teksaseid, mis ümbritsesid täiuslikku, ihaldusväärset tagumikku.

Jillian võis küll arvata – teadagi! –, et mehed on sead, aga ta polnud pime ja talle meeldis vaadata. Vaatamine oli

ainus, mida ta endale lubas, nii et kui ta vaatas, siis ikka *põhjalikult*. Läbitungival pilgul, mis nägi röntgenikiirena läbi riiete, evimata mitte mingisugust sündsustunnet.

Mõnikord tundus ta endale piilujana, kes, nina vastu klaasi surutud, vaatab kaupluseaknast sisse ja iial ei osta ilusaid, ülehinnatud asju, sest teab, et hiljem hakkab ostu kahetsema.

Miks anda välja raskelt teenitud raha, kui kõnealune ese langeb kindlasti varaste kätte, rüvetatakse, määratakse või rebitakse ribadeks?

Korra (või paar) oli ta lasknud võrgutava müügitehnikaga „müügimehel” ennast ahvatleda, kuid kõik need juhused olid lõppenud tagastatud kauba letis. Täpselt nii, need vähesed meestuttavad, keda ta endale aastate jooksul oli lubanud, kukkusid kõik PMV testiga läbi, mis oli eriti hale, sest nad teadsid, millega ta leiba teenib. Lõpuks oli ta oma nii-öelda krediitkaardid puruks löiganud.

Ta ohkas. Mis masendavad mõtted. Peab mõtlema millestki muust. Näiteks ülemusest. Mis juhtumisi viis ta tagasi Prinkpepu juurde. Mees ja Anne olid sulgenud kabinetiukse ja mitte ainsat häält polnud sealt seitsaadik kostnud. Isegi kõrva surumine vastu luugiga varustatud klaasseina polnud andnud tulemusi. Jah, ta võttis nuuskimise omaks. Ta ei leidnud, et eravestluste pealtkuulamises, kellegi lausahtli avamises, rahakotti, kindalaekasse, salaja ükskõik kuhu piilumises oleks olnud midagi halba.

Salategevus on parim moodus, kuidas inimeste kohta teavet saada. Nende kohta *tõde* teada saada.

Kohvi rüübates nõjatus Jillian vastu tooli seljatuge ja heitis ülemuse kabinetiukse poole veel ühe pilgu. Tal oli õhtuks ülesanne ja enne sai ta alati Anne'iga kokku, et strateegiat arutada, justkui oleks meesterahva huvi äratamiseks vaja rohkem kui rindu kergitavat rinnahoidjat ning ma-olen-

nii-süütu-aga mul-pole-püksikuid-jalas naeratust. Ent siiski. Ta pidi nelja tunni pärast ettenähtud kohtumiskohas olema ja ta ei olnud veel näinud sihtmärgi fotosid.

Kui ta kannatamatult jalgu vastu põrandat kõpsis, klõbisid ta mustad tikk-kontsad väga sinise ja väga ilmetu boksi põrandaplaatidel. Siin polnud ainsatki isiklikku asja, ei ainsatki perepilti, kui postrid välja arvata. Talle meeldis tööasju eraldi hoida – ja palju ta oma kubrikust hooliski? Ta tahtis teada, millest Asjalik Anne ja Prinkpepu rääkisid. Ta tahtis teada, mida nad *tegid*.

„Kas sa nägid seda kutti, kelle Anne oma kabinetti viis?”

Jillian pöördus kaheda, naiseliku hääle peale kiiresti toolil ringi. Tema boksiuksel seisis vanilje- ja suhkrulõhna pilves Georgia Carrington. Rikkalikud, siidised punased juuksed raamisid ilusat peenejoonelist nägu.

Georgial olid õrnad põsesarnad, elegantne nina, mandlikujulised rohelised silmad ja veatu nahk. Tema figuur oli vallatult vormikas ja hetkel kattis seda õlapaelteta, napimast napim punane tuppkleit. Georgia ilmudes muutusid mehed oma hormoonide orjaks, polnud siis ka ime, et ta oli PMV kõige populaarsem peibutus.

Aga ega see alati nii olnud. Jillian tundis Georgiat juba algkoolist saadik, kui Georgia oli kiitsakas tedretähniline laps. Kõik pilkasid teda halastamatult, aga Jillian oli temas ära tundnud sugulashinge – mõlemad tüdrukud kogu maailma vastu.

Ent sellest ei kujunenud ametlikku sõprust, kuni Thomas Fisher kutsus Georgiat tähniliseks porgandpeaks. Jillian oli poisile vastu nina andnud, Georgia oli ta käe kinni sidunud ja sellest hetkest said neist parimad sõbrad.

„Nägin küll,” vastas Jillian nüüd.